

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 577/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Poštová banka, a. s., Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Luknárom, Zvolenská 8, Nitra, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Ncb 57/2014 zo 17. decembra 2014, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť obchodnej spoločnosti Poštová banka, a. s., prijíma na ďalšie konanie.
2. O d k l a d á vykonateľnosť uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Ncb 57/2014 zo 17. decembra 2014.
3. Vo zvyšnej časti návrhu na rozhodnutie o dočasnom opatrení n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. apríla 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Poštová banka, a. s., Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Luknárom, Zvolenská 8, Nitra, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Ncb 57/2014 zo 17. decembra 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že žalobkyňa (obchodná spoločnosť MONAQ Leasing, a. s.) podala 25. júna 2013 proti sťažovateľke (žalovaná, pozn.) na Okresnom súde Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) žalobu o určenie, že

- záložné právo zriadené k nehnuteľnostiam v katastrálnom území obce Senec bližšie špecifikovaným v žalobe vo vlastníctve žalobkyne na základe zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti č. 023/05/550088/A/048 z 24. novembra 2008 a zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti č. 023/05/550088/A/049 z 9. marca 2009, podľa ktorých bol vklad záložného práva do katastra nehnuteľností povolený pod č. V-941/09 z 15. apríla 2009, zaniklo (žalobný nárok 1),

- pohľadávka žalovanej (sťažovateľka) zo zmluvy o úvere č. 023/05/550088 uzavretej 28. novembra 2005 v celom rozsahu zanikla (žalobný nárok 2),

- pohľadávka žalovanej (sťažovateľka) zo zmluvy o úvere č. 021/06/550088 uzavretej 31. októbra 2006 v celom rozsahu zanikla (žalobný nárok 3),

- záložné práva žalovanej k pohľadávkam žalobkyne zaregistrované v Notárskom centrálnom registri záložných práv 29. novembra 2005 pod č. 17289/2005 a 31. októbra 2006 pod č. 21546/2006 v prospech žalovanej zanikli (žalobný nárok 4).

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Uznesením zo dňa 20. 08. 2013, sp. zn. 9 Cb/137/2013-117, OS LM spojil na spoločné konanie (i) konanie o Žalobe vedené na OS LM pod sp. zn. 9 Cb/137/2013 a (ii)

konanie o žalobe zo dňa 16. 01. 2012 vedené na OS LM pod sp. zn. 9 Cb/14/2013, s tým, že konanie bolo po spojení vecí vedené pod sp. zn. 9 Cb/14/2013 (ďalej aj „Konanie na OS LM“). OS LM vylúčil na samostatné konania žalobné nároky týkajúce sa nehnuteľností mimo obvodu OS LM, ďalej Konanie na OS LM v časti Žalobného nároku č. 2, 3 a 4 zastavil (zatiaľ neprávoplatne) pre nedostatok právomoci súdu na prejednanie Žaloby v dotknutom rozsahu a vo zvyšnej časti Konanie na OS LM prerušil (zatiaľ neprávoplatne). Pre úplnosť Sťažovateľ uvádza, že Žalobca podal žalobu o určenie, že záložné právo zaniklo obsahujúcu totožné žalobné nároky ako Žalobný nárok č. 2, 3 a 4 aj na ďalšie súdy v Slovenskej republike, pričom jednotlivé súdy na základe námietky Sťažovateľa rozhodli tak, že konanie v časti zodpovedajúcej Žalobnému nároku č. 2, 3 a 4 zastavili pre nedostatok právomoci alebo pre prekážku litispendencie, alebo vec v časti uvedených žalobných nárokov postúpili na miestne príslušné súdy, resp. prerušili konania.

Uznesením zo dňa 22. 10. 2013, sp. zn. 9 Cb/14/2013-279 (ďalej aj „Uznesenie OS LM“), OS LM vylúčil na samostatné konanie návrh na začatie konania zo dňa 16. 1. 2013 [Pozn. správne má byť „návrh na začatie konania zo dňa 21. 06. 2013“] v časti Žalobného nároku č. 1, t. j. v časti žalobného nároku o určenie, že záložné právo k Nehnuteľnostiam zaniklo. Sťažovateľovi bolo dňa 21. 11. 2013 doručené upovedomenie OS LM o postúpení veci na OS BA III podľa § 88 ods. 1 písm. h) OSP, ktoré OS LM odôvodnil tým, že predmetom Žalobného nároku č. 1 je vecné právo k nehnuteľnostiam a preto na prejednanie veci je výlučne miestne príslušný okresný súd, v obvode ktorého sa nachádzajú tieto nehnuteľnosti. ...

OS BA III začal vo veci, ktorá mu bola postúpená z OS LM, konať a uznesením zo dňa 03. 11. 2014, sp. zn. 25 Cb/131/2013-247 vyzval Sťažovateľa, aby sa k veci písomne vyjadril. Sťažovateľ sa k veci písomne vyjadril podaním zo dňa 24. 11. 2014 (ďalej aj „Vyjadrenie Sťažovateľa k Žalobe“) a žiadal OS BA III, aby Žalobu zamietol pre nedostatok naliehavého právneho záujmu Žalobcu na určenie, že záložné právo k Nehnuteľnostiam zaniklo a alternatívne navrhol prerušenie Konania, nakoľko v súčasnosti prebiehajú viaceré konania medzi Sťažovateľom a Žalobcom, v ktorých sa rieši otázka, ktorá má pre rozhodnutie súdu v Konaní zásadný význam. ...

Následne, po doručení Vyjadrenia Sťažovateľa k Žalobe na OS BA III, bolo vydané Napadnuté uznesenie. Krajský súd v Bratislave Napadnutým uznesením rozhodol tak, že vo veci vedenej na OS BA III pod sp. zn. 25 Cb/131/2013 je miestne príslušným OS LM (§ 11 ods. 1, 2 OSP). Napadnuté uznesenie neobsahuje žiadne odôvodnenie. Proti Napadnutému uzneseniu nie je prípustné odvolanie. Napadnutým uznesením je v zmysle § 105 ods. 3 OSP viazaný aj súd, ktorému má byť vec podľa rozhodnutia nadriadeného súdu postúpená, t. j. aj OS LM.»

Podľa sťažovateľky krajský súd napadnutým uznesením rozhodol o miestnej príslušnosti v rozpore s § 88 ods. 1 písm. h) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), keď rozhodol o tom, že miestne príslušným na prerokovanie je okresný súd. Navyše sťažovateľka namieta, že napadnuté uznesenie nie je odôvodnené, a preto nie je zrejmé, na základe akého dôvodu krajský súd aplikoval § 11 ods. 1 a 2 OSP vo vzťahu k určení miestnej príslušnosti okresného súdu na prejednanie žalobného nároku o určenie, že záložné právo k nehnuteľnostiam zaniklo.

Sťažovateľka poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vo veci sp. zn. 4 Obdo 34/2013 z 22. augusta 2013, podľa ktorého aplikácia § 11 ods. 2 OSP prichádza do úvahy len v prípade spoločenstva viacerých účastníkov alebo pri príslušnosti danej na výber podľa § 87 OSP, a preto v konaní, predmetom ktorého je určenie zániku záložného práva k nehnuteľnostiam, sa mal aplikovať § 88 písm. h) OSP o výlučnej miestnej príslušnosti všeobecného súdu, v obvode ktorého sa nehnuteľnosť nachádza.

Podľa sťažovateľky predmetom postúpenia na Okresný súd Bratislava III bol len žalobný nárok 1 (žalobný nárok na určenie, že záložné právo k nehnuteľnostiam zaniklo, pozn.), a preto bol na konanie o tomto žalobnom nároku miestne príslušný Okresný súd Bratislava III, v obvode ktorého sa nehnuteľnosti, o určenie zániku záložného práva ku ktorým ide, nachádzajú, a teda aplikácia § 11 ods. 1 a 2 OSP neprichádza do úvahy.

Napadnutým uznesením krajského súdu tak podľa sťažovateľky došlo k porušeniu jej základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny.

Sťažovateľka poukazuje tiež na protichodné rozhodnutia krajského súdu a Krajského súdu v Trenčíne týkajúce sa jej vecí, v ktorých tieto súdy „na právne relevantnú otázku za rovnakých podmienok“ dali odlišnú odpoveď, a v tejto súvislosti zdôrazňuje, že ide o postup, ktorý je v rozpore s princípom právnej istoty.

Sťažovateľka ďalej argumentuje, že závery vyplývajúce z uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 34/2013 a sp. zn. 4 Obdo 28/2013 vydaných v rámci konaní o nariadení predbežného opatrenia pred začatím konania pred okresným súdom medzi totožnými účastníkmi, v ktorých vystupuje ako žalovaná, založili u nej legitímne očakávania, že miestne príslušným na prejednanie veci by mal byť súd, v obvode ktorého sa nehnuteľnosti nachádzajú podľa § 88 ods. 1 písm. h) OSP.

Sťažovateľka tvrdí, že krajský súd neodôvodnením napadnutého uznesenia porušil aj jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom „*Odkaz na ustanovenie § 11 ods. 1, 2 OSP v prípade, keď jeho aplikácia neprichádza do úvahy, a to bez akéhokoľvek odôvodnenia, vzbudzuje významnú právnu otázku ohľadom jeho aplikácie, ktorá zostáva neriešená. Krajský súd v Bratislave sa pri určení miestnej príslušnosti súdu na Konanie natoľko odchýlil od ustanovení OSP upravujúcich miestnu príslušnosť súdov, že poprel ich účel a význam.*“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„(i) *Základné právo spoločnosti Poštová banka, a. s... na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. 12. 2014, sp. zn. 3 Ncb/57/2014-325 porušené bolo.*

(ii) *Základné právo spoločnosti Poštová banka, a. s... na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. 12. 2014, sp. zn. 3 Ncb/57/2014-325 porušené bolo.*

(iii) *Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. 12. 2014, sp. zn. 3 Ncb/57/2014-325 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.*

(iv) *Spoločnosti Poštová banka, a. s... priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 355,73 EUR, ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu...“*

Sťažovateľka súčasne podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) navrhuje, aby ústavný súd

„odložil vykonateľnosť uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. 12. 2014, sp. zn. 3 Ncb/57/2014-325 a

(ii) uložil Okresnému súdu Liptovský Mikuláš povinnosť vrátiť spisový materiál, ktorý mu bol postúpený Okresným súdom Bratislava III na základe uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. 12. 2014, sp. zn. 3 Ncb/57/2014-325, späť na Okresný súd Bratislava III až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnosti sťažovateľa zo dňa 02. 04. 2015“.

Vyhovením návrhu na odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu sa podľa sťažovateľky zamedzí ďalšiemu porušovaniu jej základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny okresným súdom, ktorý podľa jej názoru nie je miestne príslušným súdom na konanie vo veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 a 3 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak sa návrh neodložil alebo neodmietol, prijme sa na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka sa sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. marca 2015 domáhala vyslovenia porušenia jej základných práv podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 8 Ncb 58/2014 zo 17. decembra 2014, ktorým tento podľa § 105 ods. 3 OSP rozhodol o miestnej príslušnosti súdu v rozpore s § 88 ods. 1 písm. h) OSP o výlučnej miestnej príslušnosti. Podľa názoru sťažovateľky **„OS NZ nie je miestne príslušný na Konanie z dôvodu, že predmet Konania sa týka zániku/existencie práva (záložného) k Nehnuteľnostiam, kde je daná výlučná miestna príslušnosť OS BA III podľa § 88 ods. 1 písm. h) OSP, nakoľko Nehnuteľnosť sa nachádza v obvode OS BA III.“**.

Ústavný súd sťažnosť uznesením sp. zn. I. ÚS 209/2015 z 13. mája 2015 odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie, aplikujúc princíp subsidiarity, podľa ktorého sťažovateľka bude mať v ďalších štádiách súdneho konania (vo veci samej, pozn.)

k dispozícii právne prostriedky na účinnú obranu ňou označených práv, o ktorých po ich uplatnení budú nielen oprávnené, ale aj povinné rozhodnúť vecne príslušné všeobecné súdy.

Z ďalších zistení ústavného súdu vyplýva, že v konaniach ním vedených pod sp. zn. I. ÚS 207/07, sp. zn. III. ÚS 228/06 a sp. zn. IV. ÚS 57/2012 boli preskúvané rozhodnutia všeobecných súdov o založení miestnej príslušnosti podľa § 105 ods. 3 OSP z pohľadu toho, či rozhodnutiami všeobecných súdov, prípadne postupom v konaniach, ktoré predchádzali týmto rozhodnutiam, (ne)došlo k porušeniu základného práva alebo slobody sťažovateľov, pričom ústavný súd preskúmaval ústavnú akceptovateľnosť napadnutých rozhodnutí o založení miestnej príslušnosti z vecného hľadiska, t. j. či je ústavne akceptovateľný a udržateľný výrok týchto rozhodnutí.

Obdobne rozhodoval ústavný súd aj o sťažnostiach, ktorými bola namietaná ústavná akceptovateľnosť uznesení najvyššieho súdu (ako nadriadeného súdu) o prikázaní vecí súvisiacich s aplikáciou § 12 OSP, ktoré možno taktiež považovať za rozhodnutia o založení miestnej príslušnosti (k tomu pozri III. ÚS 164/03, II. ÚS 116/07, IV. ÚS 136/08 a I. ÚS 320/2012).

Vychádzajúc z doteraz uvedeného, ústavný súd hodnotí uznesenie sp. zn. I. ÚS 209/2015 z 13. mája 2015 ako ojedinelé vybočenie z inak ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou sťažnosti smerujúce proti rozhodnutiam všeobecných súdov o založení miestnej príslušnosti neodmietne pre nedostatok svojej právomoci, ale ich podrobuje preskúmaniu z hľadiska ústavnej udržateľnosti a akceptovateľnosti výroku týchto rozhodnutí.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sťažnosť spĺňa všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania pred ústavným súdom predpísané v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti, ktoré sú pre konanie o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb ustanovené v § 50 citovaného zákona, pričom dospel k záveru, že otázku opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých treba posúdiť

v konaní vo veci samej, a preto podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde prijal sťažnosť na ďalšie konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

Ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu znamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

Právna úprava dočasného opatrenia začlenená systematicky do šiesteho oddielu druhej hlavy tretej časti zákona o ústavnom súde (konanie o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a konanie o sťažnostiach orgánov územnej samosprávy podľa čl. 127a ústavy) primárne reflektuje právny stav, podľa ktorého ústavný súd pri svojom rozhodovaní nie je viazaný žiadnou lehotou, a preto je potrebné - aj s ohľadom na možnosť dlhšieho trvania rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby - poskytnúť potrebnú predbežnú ochranu ohrozeným právam sťažovateľa.

Podstatou sťažnosti je namietané porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 38 ods. 1 listiny a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bola založená miestna príslušnosť okresného súdu na konanie o žalobnom nároku 1 žaloby doručenej okresnému súdu 25. júna 2013.

Základné právo na zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Toto základné právo je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolani podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber súdov a sudcov „ad hoc“ (m. m. I. ÚS 239/04). Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09).

Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu a dôvodov sťažnosti dospel k záveru, že sťažovateľka osvedčila existenciu predpokladov na zabezpečenie toho, aby sa prípadný výsledok konania pred ústavným súdom nezmaril v dôsledku ďalšieho postupu v zmysle záverov citovaného uznesenia, podľa ktorých vo veci vedenej „na Okresnom súde Bratislava III v Bratislave pod sp. zn. 25 Cb/131/2013, predtým na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 9 Cb/14/2013 je miestne príslušným súdom Okresný súd Liptovský Mikuláš (§ 11 ods. 1, 2 O. s. p.)“. Bez tohto zabezpečovacieho prostriedku by totiž podľa názoru ústavného súdu mohlo dôjsť v prípade vyslovenia neústavnosti napadnutého uznesenia krajského súdu k vážnej ujme na strane sťažovateľky, ktorá by bola väčšia než ujma, ktorá by prípadne mohla vzniknúť následkom odkladu vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia. Návrh sťažovateľky na rozhodnutie o dočasnom opatrení v tejto časti nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom.

Ústavný súd preto v súlade s citovaným § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu (bod 2 výroku tohto uznesenia).

Uložené dočasné opatrenie podľa § 52 ods. 3 zákona o ústavnom súde zanikne najneskoršie ex lege nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej, ak ústavný súd nerozhodne o jeho skoršom zrušení.

Keďže ústavný súd vyhovel návrhu na odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšou formálnou časťou návrhu sťažovateľky na prijatie dočasného opatrenia, ktorej vo svojej podstate chýba zabezpečovací charakter, a uložiť okresnému súdu povinnosť „vrátiť spisový materiál, ktorý mu bol postúpený Okresným súdom Bratislava III na základe uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. 12. 2014, sp. zn. 3 Ncb/57/2014-325, späť na Okresný súd Bratislava III až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnosti Sťažovateľa“ (bod 3 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2015